

Âm mưu của tổng giám đốc

Chương 36 : Chương 36

Chương 10.2:

Vũ Nhu chạy như điên trở về biệt thự của Úy Dương, quần gia trợn mắt há mồm nhìn cô suýt ngã khi chạy lên cầu thang.

Quần gia cẩn thận, theo dõi Tiêu Vũ nhu: "Cô chủ, cô không sao chứ?"

Kể từ khi cậu chủ đem cô về nhà, tất cả mọi người đều coi cô là "Cô chủ" .

Ông cũng chưa từng thấy bộ dạng vội vàng thế này của cô. Ông đang nghĩ có nên gọi điện đến công ty nói cho cậu chủ không.

Vũ Nhu nắm chặt lấy cánh tay của quần gia, vội vàng hỏi:

"Lúc cháu chưa tới, Úy Dương hay đến đâu nhất?"

Tất cả mọi chuyện đều không quan trọng bằng chuyện hiểu rõ về Úy Dương.

Quần gia hơi nghĩ, trả lời: "Là phòng đọc sách. Cậu chủ không cho phép ai đi vào."

Vũ Nhu nghe xong, lập tức xoay người về phía phòng đọc sách.

Cô đã tới gian phòng này, nhưng chưa từng chú ý tới đồ vật nơi đây.

Cạnh vách tường là giá sách, trên bệ cửa sổ bày hoa Quân Tử Lan mà cô thích, rèm cửa sổ là màu xanh dương quen thuộc, ánh mặt trời xuyên qua, cách bố trí này của phòng đọc sách hoàn toàn không hợp khi có một cái giường lớn màu xanh ngay giữa phòng. Đột nhiên, một cảm giác quen thuộc tràn về . . . . .

[[["Đây là nhà anh sao? Thế anh còn phải ở ký túc xá làm gì?" Vũ Nhu quan sát căn phòng, hỏi.

Tường màu xanh lam khiến lòng người cảm thấy an toàn mà đứng đắn. Nhưng lúc tầm mắt nhìn thấy giường lớn ngay chính giữa phòng thì gương mặt cô không khỏi đỏ ửng lên.

"Bởi vì anh muốn thân cận với mọi người hơn." Anh nói. Anh nghĩ, điểm này, cô và anh hoàn toàn ngược nhau! Vì cô luôn giữ một khoảng cách nhất định với tất cả.

"Có tình huống đặc biệt thì anh mới ở đây."

"Như bây giờ?" Giọng điệu của cô hoàn toàn là chế nhạo ,

"Em là cô gái đầu tiên của anh." Giọng anh giống như thế.]]

Đúng, là cái giường ấy! Cô nghĩ tới.

Ở bên phải cô, là một cái giá sách bằng gỗ.

Cô tiến trước, chạm vào, đó là giá sách trong phòng trọ của Úy Dương. Mắt Tiêu Vũ Nhu bắt đầu long lanh, tay khẽ run. "Sách vở đều được bày biện giống bảy năm trước", trong óc cô vang lên lời nói của Hải Lan

Bảy năm qua, anh cất giữ những đồ vật của cô như bảo bối.

Tất cả bài biện như ngày trước, chỉ có tầng cao nhất của giá sách có chút thay đổi.

Cô đưa tay vuốt ve, đây là số bản nháp mà cô viết. Chỉ nhìn thoáng qua, Tiêu Vũ Nhu không nhịn được nữa mà khóc thành tiếng, đôi tay rụ rẩy, trang giấy trắng như tuyết rơi xuống mặt đất. . . . .

Trên mặt sàn bằng đá quý, là nhật kí 7 năm của Úy Dương.

(((Cô ấy để lại cho tôi bản " Heart! we will forget him!"

Nó trở thành động lực sống của tôi. Có lẽ cô ấy thật sự yêu tôi?

Có lẽ cô ấy cũng không muốn rời xa tôi! Chỉ cần để cho tôi biết cô còn

sống trên thế giới này, tôi sẽ cố gắng tìm cô đến hơi thở cuối cùng.

Chỉ vì chờ cô nở nụ cười. . . . .

Cô ở đâu? Lòng tôi bị nỗi nhớ cắn dần . . . . . vui không nổi nữa rồi. . . . .

Tôi muốn tìm được cô. . . . . Cho dù tôi chịu bao khổ đau, chỉ cần cô trở lại, tất cả đều là đáng giá. . . . .

Tôi muốn vuốt ve đồ thuộc về cô, nằm trên giường hít thở làn hơi của cô,

Chỉ có làm như vậy, tôi mới có dũng khí để sống. . . . .

Cô là độc trong máu tôi, trừ khi tôi biến thành bụi, nếu không, cô luôn tồn tại. . . . .

Cô là duyên trời cao ban cho, tôi sẽ đợi. . . . .

Ta biết cô sẽ trở về. . . . .

Ta sẽ yêu cô vĩnh viễn. . . . .)))

... ..

Anh yêu cô như thế, mà cô cho anh những thứ gì?

Cô nói —— tôi yêu người khác.

Cô nói —— tôi và anh đã kết thúc.

Cô nói —— tôi không yêu anh.

Cô nói. . . . .

Cô luôn tổn thương anh! Bởi vì mình mềm yếu, chỉ muốn trốn tránh ngay lập tức, để một mình anh nếm trải sự khổ đau

Cô rất cuộc hiểu lời Úy Dương nói.

Ngày đó, anh nói — anh yêu cô, cho nên anh vĩnh viễn sẽ không tổn thương cô.

Cô lão đảo lao ra khỏi cửa phòng, bắt một chiếc tắc xi chạy đến "RNR".

LINK Truyện:

Âm mưu của tổng giám đốc <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/am-muu-cua-tong-giam-doc-395293.html>

LINK Chương này:

Chương 36

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/am-muu-cua-tong-giam-doc-395293/chuong-36.html>